

ни причини, не оставала нито една минута покой. Бали постоянно убъждавалъ Неккера съ едни и същи разсуждения, които отъ повтаряния не губили силата си. — Ако казвалъ той, не ще има що да ядѣтъ пролетаритѣ, то тѣ всичко ще турнатъ на горѣ съ дъното; ако не искатъ революция, то давайтъ пари. — Въ първитѣ два мѣсеца на зимата зели отъ Неккера 17 милиона, за купуване на хлѣбъ; освѣнъ това, за общественитѣ занаятчийници отивали 360,000 ливра въ мѣсецѣтъ. За Парижъ нѣмало нищо завѣтно; послѣ дохожданието на кралѣтъ, за прехранванието на столицата ся расходвали и кралскитѣ сумми, и всичко това ся изъждало съ въсхитителна скоростъ.

Когато националното събрание свършило работата съ манастиритѣ, тогава градския съвѣтъ ся рѣшилъ, да откъсне и за клиентитѣ си частъ отъ предстоящия келепиръ. На 10 мартъ, Бали ся явилъ въ националното събрание, изобразилъ бедственното състояние на господарственния кредитъ, изявилъ желание щото по скоро да ся продадѣтъ церковнитѣ мѣста, и обявилъ на събранието, че парижската комисия е готова да продаде своитѣ манастирски имуществва, оценени за 150 милиона, съ условие, щото за трудатъ да ѝ отетъпнатъ една — четвъртъ частъ отъ онези пари, които ще бждѣтъ земенни. А за това казалъ Бали, градѣтъ ще построи на събранието прекрасенъ дворецъ. ⁽¹⁾ Колкото и да е оригинално онова обстоятелство, че едно

(1) Vibel Geschichte der Revolutionszeit. Band I. §. 140.